HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

22 noiembrie 2007 *

În cauza C-260/05 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 20 iunie 2005,

Sniace SA, cu sediul în Madrid (Spania), reprezentată de J. Baró Fuentes, abogado,

recurentă,

celelalte părți în proces fiind:

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnii V. Kreuschitz și J. L. Buendía Sierra, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

* Limba de procedură: spaniola.

susținută de:

Republica Austria, reprezentată de domnul H. Dossi, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg,

Lenzing Fibers GmbH, fostă Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG, cu sediul în Heiligenkreuz (Austria),

Land Burgenland,

reprezentați de U. Soltész, Rechtsanwalt,

intervenienți în primă instanță,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul P. Jann, președinte de cameră, domnii A. Tizzano (raportor), R. Schintgen, A. Borg Barthet și E. Levits, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,
grefier: domnul R. Grass,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 1 februarie 2007,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Sniace SA (denumită în continuare „Sniace”) solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 14 aprilie 2005, Sniace/Comisia (T-88/01, Rec., p. II-1165, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care s-a respins ca inadmisibilă acțiunea având ca obiect anularea Deciziei 2001/102/CE a Comisiei din 19 iulie 2000 privind ajutorul de stat acordat de Austria în favoarea Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG (JO 2001, L 38, p. 33, denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Situația de fapt

2 Sniace este o societate spaniolă care își desfășoară activitatea în special în domeniul producției de fibre de celuloză (viscoză).

3 La data adoptării deciziei în litigiu, Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG (denumită în continuare „LLG") era o filială a societății austriece Lenzing AG, care produce în special fibre de viscoză și fibre modale. LLG avea ca obiect de activitate producerea și vânzarea de lyocell, un nou tip de fibră sintetică fabricată din celuloză naturală pură.

4 Prin scrisoarea din 30 august 1995, Republica Austria a informat Comisia Comunităților Europene despre intenția sa de a acorda ajutoare publice întreprinderii LLG pentru construirea unei fabrici destinate producției de lyocell într-un parc industrial situat în landul Burgenland. În această scrisoare, autoritățile austriece arătau că aceste ajutoare vor fi acordate în cadrul schemei de ajutor regional cu numărul N 589/95, autorizată de Comisie prin scrisoarea din 3 august 1995.

5 Prin scrisoarea din 5 octombrie 1995 adresată Republicii Austria, Comisia a precizat că nu era necesară o notificare individuală a ajutoarelor pe care intenționa să le acorde sub forma unor subvenții, din moment ce acestea erau incluse într-o schemă de ajutor autorizată, solicitându-i însă, în același timp, să nu acorde ajutoare sub forma unor garanții întreprinderii LLG fără a o informa în prealabil.

6 Pe baza unor diferite informații, la 14 octombrie 1998, Comisia a inițiat procedura oficială de investigare prevăzută la articolul 93 alineatul (2) din Tratatul CE [devenit articolul 88 alineatul (2) CE] (denumită în continuare „procedura oficială de investigare") privind mai multe măsuri adoptate de autoritățile austriece în favoarea întreprinderii LLG. Măsurile respective erau constituite din garanții de stat pentru subvenții și împrumuturi în valoare de 50,3 milioane de euro, un preț avantajos de 4,4 euro pe metrul pătrat pentru 120 ha de teren cu destinație industrială și garanții privind prețuri fixe pentru servicii colective de bază pe o perioadă de 30 de ani.

7 Celelalte state membre ale Uniunii Europene și părțile interesate au fost informate în legătură cu inițierea acestei proceduri și au fost invitate să își prezinte eventualele observații prin publicarea unei comunicări în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* din 13 ianuarie 1999 (JO C 9, p. 6). Guvernul austriac a comunicat observațiile sale prin scrisorile din 15 martie, din 16 și din 28 aprilie 1999. Guvernul Regatului Unit și terțe persoane interesate, printre care și recurenta, printr-o scrisoare din 12 februarie 1999, și-au prezentat de asemenea observațiile.

8 După ce a examinat informațiile care i-au fost comunicate, Comisia a informat guvernul austriac prin scrisoarea din 14 iulie 1999 în legătură cu decizia din 23 iunie 1999 de a extinde procedura oficială de investigare la patru alte măsuri adoptate în favoarea întreprinderii LLG. În speță, era vorba de un ajutor ad-hoc la investirea unei sume de 0,4 milioane de euro pentru cumpărarea unui teren, de o participație pasivă în valoare de 21,8 milioane de euro reziliabilă numai după un termen de 30 de ani și care trebuia să producă o dobândă de 1 % pe an, de un ajutor cu o valoare necunoscută pentru crearea unei infrastructuri proprii a întreprinderii, precum și de un ajutor de mediu în valoare de 5,4 milioane de euro, care se poate să fi fost acordat în cadrul unei aplicări necorespunzătoare a unei scheme de ajutor existente.

9 Prin publicarea unei a doua comunicări în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* din 4 septembrie 1999 (JO C 253, p. 4), Comisia a informat statele membre și părțile interesate cu privire la respectiva extindere a procedurii oficiale de investigare și le-a invitat să își prezinte eventualele observații. Recurenta și guvernul austriac au comunicat observațiile lor prin scrisorile din 4 octombrie 1999. Alte terțe persoane interesate, precum și guvernul Regatului Unit au prezentat de asemenea observații.

10 La 19 iulie 2000, Comisia a adoptat decizia în litigiu. În această decizie, pe de o parte, Comisia a considerat că unele dintre măsurile în cauză nu reprezentau un ajutor de stat și, pe de altă parte, a autorizat celelalte măsuri în calitate de ajutoare compatibile cu Tratatul CE.

11 Dispozitivul acestei decizii este formulat după cum urmează:

„Articolul 1

Ajutoarele pe care Austria le-a acordat […] (întreprinderii LLG) din Heiligenkreuz, prin constituirea unor garanții în valoare de 35,80 milioane de euro [o garanție a unui consorțiu de bănci comerciale și de bănci publice în valoare de 21,8 milioane de euro și trei garanții ale […] (WHS) în valoare de 1,4 milioane de euro, 10,35 milioane de euro și 2,25 milioane de euro], precum și printr-un preț de 4,4 euro pe metrul pătrat pentru cumpărarea unui teren cu destinație industrială de 120 de hectare, prin garanții ale landului Burgenland privind prețuri fixe pentru furnizarea de servicii colective și printr-un ajutor cu o valoare necunoscută sub forma creării unei infrastructuri proprii a întreprinderii, nu constituie ajutoare de stat în sensul articolului 87 alineatul (1) CE.

Articolul 2

Ajutorul acordat de Austria societății LLG prin constituirea unei garanții de 14,5 milioane de euro de către WiBAG este conform cu norma [cu numărul] N 542/95 privind garanțiile aprobată de către Comisie.

Ajutorul de mediu în valoare de 5,37 milioane de euro este conform cu norma [cu numărul] N 93/148 privind finanțarea protecției mediului aprobată de către Comisie.

Articolul 3

Ajutoarele individuale acordate de către Austria în valoare de 0,4 milioane de euro, sub forma unui ajutor pentru achiziționarea unui teren, și în valoare de 21,8 milioane de euro, sub forma unei participații pasive, sunt compatibile cu piața comună.

Articolul 4

Republica [Austria] este destinatara prezentei decizii." [traducere neoficială]

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

12 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 17 aprilie 2001, Sniace a formulat o acțiune având ca obiect anularea deciziei în litigiu și obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

13 Prin Ordonanța președintelui Camerei a cincea extinse a Tribunalului din 18 februarie 2002, au fost admise cererile de intervenție ale Republicii Austria, ale societății LLG și ale Land Burgenland în susținerea concluziilor Comisiei.

14 Prin hotărârea atacată, după ce a decis să examineze din oficiu problema calității procesuale active a reclamantei, Tribunalul a hotărât că acțiunea este inadmisibilă.

15 La punctul 54 din această hotărâre, Tribunalul a subliniat în primul rând că, având în vedere că decizia în litigiu este adresată Republicii Austria, trebuie să se analizeze, conform articolului 230 al patrulea paragraf CE, dacă Sniace era vizată direct și individual de decizia menționată.

16 În legătură cu problema dacă reclamanta era vizată individual de decizia în litigiu, Tribunalul a amintit, la punctul 55 din hotărârea atacată, jurisprudența constantă a Curții, potrivit căreia alte subiecte de drept decât destinatarii unei decizii nu pot pretinde că sunt vizate individual decât dacă această decizie le aduce atingere în temeiul anumitor calități care le sunt specifice sau al unei situații de fapt care le particularizează în raport cu orice altă persoană și, ca urmare, le individualizează ca și cum ar fi destinatari ai unei astfel de decizii.

17 În continuare, Tribunalul a subliniat la punctul 56 din hotărârea menționată că, în special în ceea ce privește domeniul ajutoarelor de stat, au fost recunoscute ca fiind vizate individual de o decizie a Comisiei de închidere a procedurii oficiale de investigare inițiate în legătură cu un ajutor individual, în afara întreprinderii beneficiare, întreprinderile concurente ale acesteia din urmă care au jucat un rol activ în cadrul acestei proceduri, în măsura în care poziția acestora pe piață este afectată în mod substanțial de ajutorul care face obiectul deciziei atacate (Hotărârea din 28 ianuarie 1986, Cofaz și alții/Comisia, 169/84, Rec., p. 391, punctul 25).

18 Prin urmare, la punctul 58 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat necesar să examineze în ce măsură participarea reclamantei la procedura oficială de investigare și prejudiciul adus poziției sale pe piață erau de natură să o individualizeze conform articolului 230 CE.

19 În ceea ce privește participarea reclamantei la procedura menționată, Tribunalul a constatat, la punctul 59 din această hotărâre, că reclamanta nu a avut decât un rol minor, pentru motivele următoare:

„[…] Pe de o parte, [Sniace] nu a depus nicio plângere la Comisie. Pe de altă parte, reiese că desfășurarea acestei proceduri nu a fost determinată în mare măsură de observațiile pe care aceasta le-a prezentat în scrisorile din 12 februarie și din 4 octombrie 1999 (a se vedea în acest sens Hotărârea Cofaz și alții/Comisia, citată anterior, punctul 24). Astfel, în observațiile sale din 12 februarie 1999, reclamanta nu face, în esență, decât să reproducă anumite constatări făcute de Comisie în decizia de inițiere a procedurii [oficiale de investigare], comentându-le în mod sumar, fără a furniza însă niciun element de probă concret. De asemenea, în observațiile sale din 4 octombrie 1999, aceasta afirmă numai, fără a face vreo altă precizare sau fără a prezenta vreo probă, că măsurile menționate în decizia de extindere a procedurii [oficiale de investigare] constituie ajutoare de stat și că acestea trebuie declarate incompatibile cu piața comună."

20 În ceea ce privește prejudiciul adus poziției pe piață a reclamantei, Tribunalul de Primă Instanță a subliniat în primul rând, la punctul 61 din hotărârea atacată, că măsurile vizate de decizia în litigiu priveau în mod exclusiv o fabrică destinată producerii de lyocell și că era stabilit faptul că reclamanta nici nu fabrica acest tip de fibră, nici nu intenționa să o facă în viitor.

21 Tribunalul a examinat în continuare, la punctele 63-78 din hotărârea menționată, argumentele prezentate de reclamantă în vederea stabilirii faptului că poziția sa pe piață putea fi totuși afectată în mod substanțial prin decizia în litigiu. Aceste puncte au următorul conținut:

„63 În primul rând, în cererea sa, [reclamanta] susține, în esență, că viscoza și lyocell-ul se află într-un raport direct de concurență.

64 Fără se fie necesar, în stadiul examinării admisibilității, ca Tribunalul să se pronunțe în mod definitiv în legătură cu definiția exactă a pieței produselor în cauză, este suficient să se constate că această afirmație este contrazisă de diferite elemente din dosar.

65 Pe de o parte, lyocell-ul prezintă anumite caracteristici fizice care îl deosebesc clar de fibrele de viscoză. […]

66 Afirmația reclamantei potrivit căreia lyocell-ul este substituibil viscozei «în cele mai multe aplicații ale sale» nu este dovedită în mod convingător. […]

67 În plus, afirmația menționată este contrazisă de declarația societății LLG făcută la un simpozion, pe care reclamanta o invocă în susținerea tezei sale (punctul 30 din cererea introductivă și anexa 14 la cerere) și potrivit căreia lyocell-ul reprezintă «o fibră complementară care are aplicații diferite».

68 Pe de altă parte, este cert că prețul lyocell-ului este sensibil mai mare decât cel al fibrelor de viscoză. […]

69 În sfârșit, conform propriilor declarații ale reclamantei, procesele de fabricație a lyocell-ului, pe de o parte, și a fibrelor de viscoză, pe de altă parte, diferă în mare măsură. […]

70 În orice caz, chiar presupunând că ar exista un raport de concurență directă între lyocell și fibra de viscoză, trebuie să se constate că informațiile furnizate de către reclamantă în documentele sale, în special în nota inclusă în anexa 14 la cererea introductivă, nu probează suficient de temeinic faptul că decizia în litigiu poate afecta în mod substanțial poziția sa pe piață. Informațiile incluse în această notă se bazează de fapt pe afirmații care nu au fost nicidecum probate, precum faptul că producția de lyocell a societății LLG a înlocuit începând cu anul 1997 în totalitate producția de viscoză și că aceasta este destinată exclusiv pieței europene. Pe de altă parte, în această notă, reclamanta afirmă că, din cauza «ofertei [societății LLG] corespunzătoare a 3,5 % din piață», aceasta a încetat, începând cu anul 1997, să producă și, prin urmare, să vândă anumite cantități de viscoză, fără să aducă în susținerea tezei sale vreun element de probă și fără să furnizeze vreo explicație în legătură cu modul în care a calculat aceste cantități. În același sens, trebuie subliniat că reclamanta nu aduce niciun element de probă în susținerea afirmației sale potrivit căreia «oferta» menționată a avut ca urmare o «modificare de cel puțin […] % a prețului practicat pe piață».

71 În al doilea rând, reclamanta invocă existența, pe lângă «lyocell-ul pur» și proviscoză, a unor «substandarde ale lyocell-ului» pe care le denumește și «lyocell de calitate redusă» […].

72 În această privință, trebuie să se constate că elementele din dosar nu permit să se concluzioneze că există lyocell de calități diferite. Trebuie subliniat în special că, în documentele sale, reclamanta nu face nicio precizare în legătură cu ceea ce înseamnă noțiunea «substandarde ale lyocell-ului». În plus, aceasta nu a contestat în mod serios afirmația făcută în mai multe rânduri în cadrul ședinței de societatea LLG și de Land Burgenland, potrivit căreia nu există lyocell de calitate inferioară. […]

73 Chiar presupunând că LLG produce lyocell de calitate inferioară și că îl vinde la prețuri foarte reduse, trebuie subliniat că reclamanta nu probează nicidecum

teza sa potrivit căreia a trebuit, ca urmare a acestui fapt, să reducă prețurile pe care le practică pentru «produsele de aceeași calitate». În plus, reclamanta nu justifică în niciun fel cantitățile și reducerea de preț pe care le invocă.

74 În al treilea rând, în replica sa și în observațiile asupra memoriilor în intervenție, reclamanta se bazează mai mult pe concurența care ar exista între proviscoză și viscoză. Aceasta arată că poziția sa pe piață este afectată de faptul că LLG comercializează proviscoza la prețuri competitive în raport cu cele ale viscozei și că, având în vedere calitatea superioară a celei dintâi, clienții o preferă în dauna celei de a doua.

75 În această privință, trebuie să se constate că reclamanta nu face din nou decât să prezinte susțineri insuficient probate.

[…]

78 Din considerațiile de mai sus rezultă că reclamanta nu a indicat într-un mod pertinent motivele pentru care decizia în litigiu era susceptibilă să lezeze interesele sale legitime, afectând astfel în mod substanțial poziția sa pe piață.”

22 Tribunalul a concluzionat la punctele 79 și 80 din hotărârea atacată că, având în vedere aceste circumstanțe și rolul limitat avut de reclamantă în cadrul procedurii oficiale de investigare, nu ar putea să se considere că aceasta era vizată individual de decizia în litigiu și că, în consecință, acțiunea trebuia declarată inadmisibilă, fără a fi necesar să se examineze dacă reclamanta era vizată direct de această decizie.

Concluziile părților

23 În recursul formulat, Sniace solicită Curții:

— anularea hotărârii atacate;

— admiterea cererilor formulate în primă instanță sau, dacă este cazul, trimiterea cauzei Tribunalului pentru ca acesta să se pronunțe asupra fondului litigiului;

— admiterea cererii privind măsurile de organizare a procedurii formulate de reclamantă la 16 octombrie 2001, precum și a cererilor privind înfățișarea personală a părților, audierea martorilor și efectuarea unei expertize formulate de reclamantă la 20 aprilie 2001 și

— obligarea pârâtei din procedura în primă instanță la plata cheltuielilor de judecată.

24 Comisia solicită Curții:

— declararea primelor trei motive ale prezentului recurs ca fiind inadmisibile sau, în subsidiar, respingerea acestora ca neîntemeiate;

— respingerea celui de al patrulea motiv al prezentului recurs ca neîntemeiat și

— obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată sau

— în subsidiar, în cazul admiterii recursului, trimiterea cauzei Tribunalului pentru ca acesta să se pronunțe asupra fondului litigiului.

25 Lenzing Fibers GmbH (denumită în continuare „Lenzing Fibers”) și Land Burgenland solicită Curții:

— respingerea recursului, precum și

— obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de acestea.

26 Republica Austria solicită Curții:

— respingerea recursului ca nefondat și

— obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

27 Sniace invocă patru motive în susținerea recursului său. În cadrul primului dintre acestea, societatea arată că hotărârea atacată ar fi viciată de o eroare de drept în măsura în care a declarat inadmisibilă cererea pentru motivul că reclamanta nu ar fi probat că poziția sa pe piață era susceptibilă să fie afectată în mod substanțial de decizia în litigiu. În cadrul celui de al doilea motiv, recurenta susține că Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept în măsura în care a declarat inadmisibilă cererea pentru motivul că reclamanta a avut un rol minor în cadrul procedurii oficiale de investigare. Al treilea motiv se întemeiază pe o încălcare a dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă. Al patrulea motiv, care are două aspecte, se întemeiază pe încălcarea principiului egalității de tratament, precum și a anumitor dispoziții din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

Cu privire la primul motiv

Argumentele părților

28 Prin primul motiv pe care îl invocă, Sniace arată că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept declarând inadmisibilă acțiunea sa pentru motivul că reclamanta nu ar fi indicat în mod pertinent motivele pentru care decizia în litigiu putea să lezeze interesele sale legitime, afectând în mod substanțial poziția sa pe piață.

29 Recurenta critică în primul rând faptul că Tribunalul nu a ținut seama de anumite elemente care ar stabili existența unui raport direct de concurență între fibra lyocell, produsă și comercializată de LLG, și fibra de viscoză, produsă și comercializată de Sniace. Recurenta arată, pe de o parte, că LLG a introdus pe piață diferite tipuri de lyocell cu calitate și preț inferioare, cunoscute sub numele „substandarde

ale lyocell-ului", ce concurează fibra de viscoză în ceea ce privește anumite aplicații. În această privință, concluzia Tribunalului, menționată la punctul 72 din hotărârea atacată, potrivit căreia „elementele din dosar nu permit să se concluzioneze că există lyocell de calități diferite" ar fi inexactă, având în vedere probele aduse de recurentă în primă instanță. Această concluzie ar fi contrazisă în special de declarațiile unuia dintre directorii societății LLG preluate de un articol dintr-o revistă de specialitate, anexată cererii din primă instanță. Pe de altă parte, potrivit recurentei, Tribunalul nu ar fi ținut seama suficient nici de elementele privind comercializarea la prețuri competitive de către societatea LLG, în urma acordării ajutoarelor în litigiu, a proviscozei, care este un amestec de viscoză și lyocell ce concurează cu alte fibre, printre care și viscoza.

30 În al doilea rând, recurenta arată că Tribunalul nu a luat în considerare următoarele circumstanțe specifice, care ar individualiza-o într-un mod special în raport cu orice alt operator economic:

— apartenența societății Sniace la un „cerc închis" de întreprinderi potențial concurente ale LLG, și anume întreprinderile cu activitate în domeniul fibrelor de celuloză (lyocell, viscoză și fibre modale), precum și

— existența unor supracapacități pe piața fibrelor de celuloză, astfel încât mărirea capacității de producție a LLG a putut să afecteze în mod direct și substanțial din punctul de vedere al concurenței situația producătorilor aflați deja pe respectiva piață.

31 În al treilea rând, recurenta contestă afirmațiile Tribunalului de la punctele 70 și 77 din hotărârea atacată potrivit cărora, presupunând chiar că ar exista un raport de concurență între lyocell și viscoză sau între proviscoză și viscoză, Sniace nu ar fi

furnizat nicio indicație nici în legătură cu pierderile, nici în legătură cu alte consecințe negative provocate de decizia în litigiu. Or, recurenta afirmă că a prezentat astfel de elemente, în special prin furnizarea unui document, și anume anexa 14 la cererea sa din primă instanță, care conține date precise privind pierderile suferite de Sniace în urma comercializării lyocell-ului la un preț redus în mod artificial.

32 Comisia susține că motivul este inadmisibil în măsura în care se limitează să conteste aprecierea faptelor realizată de către Tribunal.

33 Republica Austria, Lenzing Fibers și Land Burgenland concluzionează de asemenea că motivul este inadmisibil, întrucât se întemeiază pe fapte și pe elemente de probă noi, vizează în mai multe rânduri mai degrabă temeinicia deciziei în litigiu decât pe cea a hotărârii atacate și, contrar prevederilor articolului 225 alineatul (1) CE și ale articolului 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție, nu se limitează la chestiuni de drept.

Aprecierea Curții

34 În primul rând, trebuie să se constate că, deși a invocat o eroare de drept, Sniace a urmărit, în realitate, prin primul motiv să repună în discuție aprecierea faptelor realizată de către Tribunal, contestând în principal neluarea în considerare în mod suficient de către acesta a anumitor circumstanțe și documente invocate în primă instanță de către recurentă, pentru a demonstra existența unui raport de concurență directă între fibrele de lyocell și cele de viscoză.

35 În această privință, trebuie amintit că, în cazul unui recurs, Curtea nu este competentă să se pronunțe asupra situației de fapt și nici, în principiu, să examineze probele pe care Tribunalul le-a reținut în susținerea acesteia. Într-adevăr, din moment ce aceste probe au fost obținute în mod legal și au fost respectate principiile generale de drept și normele de procedură aplicabile în materia sarcinii și administrării probelor, numai Tribunalul are competența de a aprecia valoarea care trebuie să fie atribuită elementelor care i-au fost prezentate (Hotărârea din 28 mai 1998, Deere/Comisia, C-7/95 P, Rec., p. I-3111, punctul 22, precum și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, Sumitomo Metal Industries și Nippon Steel/Comisia, C-403/04 P și C-405/04 P, Rep., p. I-729, punctul 38). Prin urmare, această apreciere nu constituie, cu excepția cazului denaturării elementelor de probă prezentate Tribunalului, o problemă de drept supusă ca atare controlului Curții (Hotărârea din 2 martie 1994, Hilti/Comisia, C-53/92 P, Rec., p. I-667, punctul 42, și Hotărârea din 7 ianuarie 2004, Aalborg Portland și alții/Comisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P și C-219/00 P, Rec., p. I-123, punctul 49).

36 În consecință, primul motiv nu este admisibil decât în măsura în care urmărește să demonstreze că Tribunalul ar fi denaturat elemente de probă.

37 Din jurisprudența Curții reiese că o astfel de denaturare are loc atunci când, fără a recurge la noi elemente de probă, aprecierea elementelor de probă existente apare ca fiind vădit greșită (Hotărârea din 6 aprilie 2006, General Motors/Comisia, C-551/03 P, Rec., p. I-3173, punctul 54, Hotărârea din 21 septembrie 2006, JCB Service/Comisia, C-167/04 P, Rec., p. I-8935, punctul 108, precum și Hotărârea din 18 ianuarie 2007, PKK și KNK/Consiliul, C-229/05 P, Rep., p. I-439, punctul 37).

38 Or, în ceea ce privește argumentul societății Sniace potrivit căruia Tribunalul ar fi denaturat conținutul articolului publicat în revista de specialitate *Textil Expres* anexat la cererea sa, afirmând că elementele din dosar nu ar permite să se concluzioneze că există lyocell de calități diferite, este suficient să se constate că, deși articolul în cauză menționează diferite varietăți de fibre de lyocell comercializate de LLG, nu se poate deduce în mod clar din lectura extraselor din acest articol, citate

de recurentă în recursul său, astfel cum a subliniat avocatul general la punctul 29 din concluziile prezentate, că aceste varietăți ar avea o calitate inferioară și că ar concura cu viscoza în ceea ce privește prețul. De fapt, chiar acest articol, astfel cum a remarcat Tribunalul la punctul 67 din hotărârea atacată, precizează că, în raport cu viscoza, lyocell-ul constituie „o fibră complementară care are aplicații diferite". Prin urmare, conținutul acestui document nu ar putea repune în discuție concluzia Tribunalului în legătură cu lipsa concurenței directe între viscoză și lyocell.

39 În ceea ce privește apoi informațiile pe care societatea Sniace le-ar fi furnizat în legătură cu prejudiciul suferit ca urmare a deciziei în litigiu și care ar fi fost ignorate de Tribunal, trebuie subliniat că nota inclusă în anexa 14 la cererea din primă instanță, la care se referă recurenta în recursul său, se bazează chiar pe afirmația neprobată, astfel cum rezultă de la punctul precedent, că există o concurență directă între fibrele de viscoză și cele de lyocell.

40 În aceste condiții, primul motiv trebuie respins în parte ca inadmisibil și în parte ca neîntemeiat.

Cu privire la al doilea motiv

Argumentele părților

41 Prin al doilea motiv, recurenta susține că Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept în măsura în care a declarat inadmisibilă acțiunea pentru motivul că reclamanta a avut un rol minor în cadrul procedurii oficiale de investigare care a condus la adoptarea deciziei în litigiu.

42 Sniace susține în primul rând că, pentru a evalua nivelul participării sale la această procedură, Tribunalul s-ar fi referit în mod eronat la punctele 24 și 25 din Hotărârea Cofaz și alții/Comisia, citată anterior, în măsura în care această hotărâre ar privi o situație de fapt diferită de cea din prezenta hotărâre. În această privință, Sniace subliniază că, spre deosebire de reclamanta din cauza în care s-a pronunțat hotărârea menționată, citată anterior, aceasta nu a depus o plângere, ci a intervenit în procedura respectivă în calitate de terță persoană interesată în sensul articolului 88 alineatul (2) CE, după ce a fost invitată de către Comisie să prezinte observații. Prin urmare, ar fi important faptul că, desemnând-o astfel ca sursă de informare, Comisia ar fi acordat recurentei un drept procedural subiectiv susceptibil de a fi protejat din punct de vedere juridic de instanța comunitară.

43 În continuare, recurenta arată că, spre deosebire de constatarea menționată la punctul 59 din hotărârea atacată, rolul său în cadrul procedurii oficiale de investigare nu ar putea fi considerat minor. În special observațiile adresate de Sniace Comisiei ar fi avut un anumit efect asupra desfășurării acestei proceduri, contribuind, în primul rând, la extinderea acestei proceduri la alte măsuri de sprijin.

44 În sfârșit, chiar presupunând că Sniace ar fi avut un rol minor în cadrul procedurii oficiale de investigare, recurenta contestă faptul că numai acest element ar putea justifica o restrângere a calității sale procesuale active. Dimpotrivă, în Hotărârea din 12 decembrie 1996, AIUFFASS și AKT/Comisia (T-380/94, Rec., p. II-2169), Tribunalul ar fi recunoscut în mod expres că dreptul de a formula o acțiune împotriva unei decizii a Comisiei în materie de ajutoare de stat nu ar putea depinde de măsura în care reclamanta a participat la procedura oficială de investigare. Pe de altă parte, această abordare ar fi justificată în raport cu rolul în mod necesar limitat pe care îl au în cadrul acestei proceduri persoanele terțe interesate. Într-adevăr, acestea nu au niciun drept de acces la dosar și depind, prin urmare, în mare măsură de elementele făcute publice de către Comisie în comunicarea inițierii procedurii menționate. În aceste condiții, nu ar putea să i se reproșeze recurentei că nu s-a pronunțat asupra unor elemente pe care Comisia nu le menționase în comunicările sale referitoare la inițierea și la extinderea procedurii oficiale de investigare sau în alte documente publice și la care Sniace, în calitate de terță persoană interesată, nu avea acces înainte de adoptarea deciziei în litigiu.

45 Comisia și guvernul austriac răspund că acest motiv este inadmisibil, întrucât urmărește să repună în discuție aprecierea faptelor realizată de Tribunal.

46 În subsidiar, Comisia arată că din Hotărârea Cofaz și alții/Comisia, citată anterior, rezultă că, pentru ca o acțiune formulată de o întreprindere concurentă împotriva unei decizii luate în urma unei proceduri oficiale de investigare să fie admisibilă, trebuie îndeplinite trei condiții cumulative:

— întreprinderea respectivă trebuie să fie la originea plângerii în urma căreia a fost inițiată această procedură;

— desfășurarea procedurii respective trebuie să fi fost determinată în mare măsură de observațiile acestei întreprinderi și

— întreprinderea trebuie să probeze faptul că poziția sa pe piață este în mod substanțial afectată de ajutorul respectiv.

47 Or, în speță, niciuna dintre aceste condiții nu ar fi îndeplinită de recurentă. În special în ceea ce privește condiția privind rolul avut de recurentă în cadrul procedurii oficiale de investigare, Comisia arată că observațiile prezentate de Sniace s-au limitat, în esență, la a parafraza și la a aproba conținutul deciziei de inițiere a acestei proceduri, fără a adăuga, practic, nicio informație.

48 Potrivit Lenzing Fibers și Land Burgenland, motivul este inadmisibil întrucât este lipsit de orice pertinență în cadrul prezentei acțiuni. Într-adevăr, conform Hotărârii din 23 mai 2000, Comité d'entreprise de la Société française de production și alții/Comisia (C-106/98 P, Rec., p. I-3659), participarea, chiar activă, la procedura oficială de investigare nu constituie o condiție suficientă pentru a conferi unei întreprinderi calitate procesuală activă atunci când, în orice caz, precum în speță, poziția sa pe piață nu a fost afectată în mod semnificativ.

Aprecierea Curții

49 În ceea ce privește admisibilitatea prezentului motiv, astfel cum s-a amintit anterior, din articolul 225 alineatul (1) CE și din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție rezultă că recursul se limitează la chestiuni de drept și trebuie să fie întemeiat pe motive de lipsă de competență a Tribunalului, de nerespectare a procedurii în fața Tribunalului care aduce atingere intereselor reclamantului sau pe încălcarea dreptului comunitar de către acesta din urmă (a se vedea în special Hotărârea din 16 martie 2000, Parlamentul European/Bieber, C-284/98 P, Rec., p. I-1527, punctul 30, precum și Ordonanța din 14 iulie 2005, Gouvras/Comisia, C-420/04 P, Rec., p. I-7251, punctul 48, și Ordonanța din 20 martie 2007, Kallianos/Comisia, C-323/06 P, nepublicată în Repertoriu, Rep., 2007, p. I-43*, punctul 10).

50 În speță, contrar susținerilor Comisiei și ale guvernului austriac, prezentul motiv nu se limitează să repună în discuție aprecierea faptelor realizată în primă instanță, ci contestă interpretarea condițiilor privind calitatea procesuală activă a terților persoane interesate pe care a făcut-o Tribunalul prin examinarea participării reclamantei la procedura oficială de investigare și, prin urmare, ridică o problemă de drept.

51 În consecință, motivul este admisibil, întrucât contestă luarea în considerare de către Tribunal a gradului de participare a reclamantei la procedura menționată.

52 În ceea ce privește temeinicia acestui motiv, în primul rând trebuie amintit faptul că, potrivit articolului 230 al patrulea paragraf CE, o persoană fizică sau juridică nu poate să formuleze o acțiune împotriva unei decizii adresate unei alte persoane decât dacă decizia menționată o privește în mod direct și individual.

53 Potrivit jurisprudenței constante a Curții, alte subiecte de drept decât destinatarii unei decizii nu pot pretinde că sunt vizate individual decât dacă această decizie le aduce atingere în temeiul anumitor calități care le sunt specifice sau al unei situații de fapt care le particularizează în raport cu orice altă persoană și, prin urmare, le individualizează ca și cum ar fi destinatarii unei astfel de decizii (a se vedea în special Hotărârea din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia, 25/62, Rec., p. 197, 223, Hotărârea din 19 mai 1993, Cook/Comisia, C-198/91, Rec., p. I-2487, punctul 20, și Hotărârea din 13 decembrie 2005, Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Rec., p. I-10737, punctul 33).

54 În ceea ce privește în special ajutoarele de stat, reclamanții care pun în discuție temeinicia unei decizii de evaluare a ajutorului adoptate în temeiul articolului 88 alineatul (3) CE sau în urma unei proceduri oficiale de investigare sunt considerați ca fiind vizați individual de decizia menționată în cazul în care poziția lor pe piață este afectată în mod substanțial de ajutorul care face obiectul deciziei în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârile citate anterior Cofaz și alții/Comisia, punctele 22-25, precum și Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, punctele 37 și 70).

55 În această privință, au fost recunoscute ca fiind vizate individual de o decizie a Comisiei de închidere a procedurii oficiale de investigare, în afara întreprinderii beneficiare, întreprinderile concurente ale acesteia din urmă care au jucat un rol activ în cadrul acestei proceduri, în măsura în care poziția acestora pe piață este afectată în mod substanțial de ajutorul care face obiectul deciziei atacate (a se vedea în special Hotărârile citate anterior Cofaz și alții/Comisia, punctul 25, precum și Comité d'entreprise de la Société française de production și alții/Comisia, punctul 40).

56 Astfel, Curtea a considerat că faptul că o întreprindere a fost la originea plângerii în urma căreia a fost inițiată procedura oficială de investigare, faptul că aceasta a avut posibilitatea să își prezinte observațiile și faptul că desfășurarea acestei proceduri a fost determinată în mare măsură de observațiile sale constituie elemente pertinente în cadrul evaluării existenței calității procesuale active a acestei întreprinderi (a se vedea Hotărârea Cofaz și alții/Comisia, citată anterior, punctele 24 și 25).

57 Cu toate acestea, contrar afirmațiilor Comisiei, din jurisprudența Curții nu reiese că o astfel de participare la respectiva procedură constituie o condiție necesară pentru stabilirea faptului că o decizie privește în mod individual o întreprindere în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE, excluzând posibilitatea ca aceasta din urmă să poată invoca alte circumstanțe specifice care o individualizează ca și cum ar fi destinatarul unei astfel de decizii.

58 În speță, de la punctele 58 și 78 din hotărârea atacată rezultă că Tribunalul a ajuns la concluzia că reclamanta nu era vizată individual de decizia în litigiu având în vedere două elemente, și anume, pe de o parte, rolul limitat pe care l-a avut societatea Sniace în procedura oficială de investigare și, pe de altă parte, faptul că aceasta din urmă nu a dovedit că poziția sa pe piață a fost afectată în mod substanțial. În ceea ce privește verificarea, în cadrul acestei analize, a primului dintre aceste două elemente, Tribunalul a subliniat, la punctul 59 din hotărârea atacată, că reclamanta nu avusese decât un rol minor în cadrul procedurii respective, prin faptul că nu depusese plângere în fața Comisiei și că această procedură nu a fost determinată în mare măsură de observațiile prezentate de Sniace.

59 Cu toate acestea, trebuie să se constate că, presupunând chiar că Tribunalul ar fi stabilit la punctele menționate mai sus din hotărârea atacată că participarea activă a reclamantei la procedura oficială de investigare este o condiție necesară pentru ca aceasta să poată fi considerată ca fiind vizată individual de decizia în litigiu, această eroare de drept nu ar avea vreo influență în ceea ce privește soluționarea prezentului litigiu.

60 Într-adevăr, din jurisprudența citată la punctele 54 și 55 din prezenta hotărâre rezultă că recurenta ar fi trebuit, în orice caz, să demonstreze că decizia în litigiu putea afecta în mod substanțial poziția sa pe piață. Or, în temeiul dreptului său suveran de apreciere a faptelor, Tribunalul a ajuns la concluzia că, în speță, reclamanta nu dovedise faptul că decizia în litigiu era susceptibilă să lezeze interesele sale legitime, afectând în mod substanțial poziția sa pe piață. Pentru motivele prezentate la punctele 34-40 din prezenta hotărâre, niciunul dintre argumentele invocate de recurentă în cadrul primului motiv de recurs nu poate să repună în discuție această concluzie.

61 În consecință, al doilea motiv trebuie respins ca inoperant.

Cu privire la al treilea motiv

Argumentele părților

62 Prin al treilea motiv, Sniace susține că, respingând acțiunea sa ca inadmisibilă, Tribunalul nu a respectat dreptul său la o protecție jurisdicțională efectivă, astfel cum este consacrat de jurisprudența comunitară, precum și de articolele 6 și 13 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, și de articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, proclamată la Nisa la 7 decembrie 2000 (JO C 364, p. 1). Recurenta ar fi, astfel, lipsită de orice cale de atac împotriva deciziei în litigiu, în fața unei instanțe naționale sau a unei instanțe comunitare, deși decizia menționată ar fi viciată de mai multe erori vădite.

63 Comisia, Lenzing Fibers și Land Burgenland consideră că o persoană precum recurenta, care nu este vizată direct și individual de o decizie în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE, nu ar putea să invoce principiul protecției jurisdicționale efective pentru a i se recunoaște dreptul de a formula o acțiune împotriva acestei decizii.

Aprecierea Curții

64 Trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței constante a Curții, condițiile admisibilității unei acțiuni în anulare nu ar putea fi înlăturate în considerarea interpretării reclamantului cu privire la dreptul la o protecție jurisdicțională efectivă (Ordonanța din 8 martie 2007, Strack/Comisia, C-237/06 P, nepublicată în Repertoriu, Rep., 2007, p. I-33*, punctul 108; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul, C-50/00 P, Rec., p. I-6677, punctul 44, și Hotărârea din 1 aprilie 2004, Comisia/Jégo-Quéré, C-263/02 P, Rec., p. I-3425, punctul 36, precum și Ordonanța din 13 martie 2007, Arizona Chemical și alții/Comisia, C-150/06 P, nepublicată în Repertoriu, Rep., 2007, p. I-39*, punctul 40).

65 Astfel, în ceea ce privește în mod specific domeniul care face obiectul prezentei acțiuni, Curtea a avut ocazia să precizeze că un particular care nu este vizat direct și individual de o decizie a Comisiei în materie de ajutoare de stat și ale cărui interese nu sunt, prin urmare, eventual lezate de măsura statală care face obiectul acestei decizii nu ar putea să invoce dreptul la o protecție jurisdicțională în raport cu o astfel de decizie (Ordonanța din 1 octombrie 2004, Pérez Escolar/Comisia, C-379/03 P, nepublicată în Recueil, punctul 41).

66 Or, din analizarea primelor două motive rezultă că, în speță, nu era îndeplinită una dintre aceste două condiții, pentru că reclamanta nu dovedise faptul că decizia în litigiu o privea în mod individual.

67 Prin urmare, susținerea recurentei potrivit căreia hotărârea atacată ar aduce atingere dreptului său la o protecție jurisdicțională efectivă este neîntemeiată. În consecință, motivul trebuie respins.

Cu privire la al patrulea motiv

68 Al patrulea motiv de recurs cuprinde două aspecte.

Cu privire la primul aspect al motivului

— Argumentele părților

69 Primul aspect al motivului se întemeiază pe o încălcare a principiului egalității procedurale care ar rezulta din faptul că, într-un interval de timp de câteva luni, aceeași cameră a Tribunalului s-ar fi pronunțat în mod diferit în două cauze comparabile asupra calității procesuale active a unor terțe persoane care au intervenit într-o procedură oficială de investigare în materie de ajutoare de stat. Mai exact, Sniace se referă la Hotărârea din 21 octombrie 2004, Lenzing/Comisia (T-36/99, Rec., p. II-3597), care a declarat admisibilă acțiunea formulată de Lenzing AG împotriva unei decizii a Comisiei privind ajutoarele acordate întreprinderii Sniace de autoritățile spaniole. Or, Tribunalul ar fi ajuns la această concluzie în temeiul unei serii de circumstanțe și de elemente de probă pe care, în schimb, le-ar fi respins ca nepertinente în hotărârea atacată. Prin urmare, două situații comparabile ar fi fost tratate într-un mod diferit fără ca o astfel de diferență să fie justificată în mod obiectiv.

70 Ca răspuns la aceste argumente, Comisia amintește mai întâi că Hotărârea Lenzing/Comisia, citată anterior, face în prezent obiectul unui recurs (C-525/04 P) în cadrul căruia aceasta susține tocmai că Lenzing AG nu îndeplinea condițiile stabilite în jurisprudență în ceea ce privește calitatea procesuală activă, această întreprindere nefiind vizată individual de decizia în discuție în această cauză. Cu alte cuvinte, potrivit Comisiei, eventuala diferență de interpretare între cele două hotărâri ale Tribunalului trebuie să fie soluționată în sens opus celui preconizat de recurentă, și anume în sensul inadmisibilității acțiunii în ambele cauze.

71 Comisia, Lenzing Fibers și Land Burgenland arată în continuare că principiul egalității nu este aplicabil în speță, având în vedere anumite diferențe obiective existente între cele două cauze. În special, ajutorul acordat în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Lenzing/Comisia, citată anterior, a fost în beneficiul unei piețe, și anume a celei a viscozei, pe care întreprinderea beneficiară și recurenta erau concurente, în timp ce ajutorul autorizat în prezenta cauză privea în mod exclusiv producția de lyocell, o piață pe care nu se afla Sniace. În plus, în raport cu rolul jucat de Sniace în cauza care face obiectul prezentului recurs, rolul reclamantei în cauza Lenzing/Comisia ar fi fost mai activ, în măsura în care aceasta a depus o plângere în urma căreia a fost inițiată procedura administrativă și a furnizat informații suplimentare în cursul procedurii.

— Aprecierea Curții

72 Presupunând chiar că faptul că Tribunalul se îndepărtează de abordarea pe care ar fi avut-o în una dintre hotărârile sale precedente ar putea constitui o încălcare a principiului egalității de tratament și ar putea fi invocat, ca atare, ca motiv în susținerea unui recurs, trebuie să se sublinieze că, în speță, contrar a ceea ce susține Sniace, nu s-ar putea afirma că situații comparabile au fost soluționate diferit.

73 Într-adevăr, din exercitarea dreptului suveran al Tribunalului de apreciere a faptelor reflectată la punctele 61-78 din hotărârea atacată reiese că Sniace nu producea și nu intenționa să producă fibre de lyocell și nu a reușit să dovedească existența altor motive pentru care poziția sa pe piață ar fi fost totuși susceptibilă să fie afectată în mod substanțial de decizia în litigiu. În această privință, astfel cum sublinia avocatul general la punctul 59 din concluziile prezentate, situația societății Sniace se diferențiază în mod clar și sub un aspect esențial de cea a reclamantei din cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Lenzing/Comisia, citată anterior. Astfel, în această ultimă cauză, reclamanta era concurentă directă cu beneficiarul ajutorului pe piața respectivă, situație ce a fost considerată de Tribunal un element determinant în cadrul evaluării calității sale de a acționa împotriva deciziei Comisiei.

74 În aceste condiții, recurenta nu ar putea să se întemeieze pe hotărârea menționată pentru a proba o încălcare a principiului egalității de tratament. Prin urmare, primul aspect al celui de al patrulea motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

Cu privire la al doilea aspect al motivului

— Argumentele părților

75 Prin al doilea aspect al acestui motiv, recurenta susține că Tribunalul a încălcat articolele 64 și 65 din Regulamentul de procedură, refuzând să admită cererile de măsuri de organizare a procedurii formulate de Sniace privind furnizarea de date și de documente necesare, potrivit acesteia, pentru a clarifica anumite aspecte ale cauzei. De asemenea, Tribunalul ar fi omis să ia în considerare cererile reclamantei având ca obiect înfățișarea părților și audierea mai multor martori și experți.

76 Comisia, Lenzing Fibers și Land Burgenland afirmă că, potrivit unei jurisprudențe constante, deciziile de admitere sau de respingere a cererilor de măsuri de organizare a procedurii prezentate de părți țin de dreptul suveran de apreciere al Tribunalului și, prin urmare, nu pot fi, în principiu, verificate de către Curte în cadrul unui recurs.

— Aprecierea Curții

77 În ceea ce privește aprecierea de către Tribunalul de Primă Instanță a cererilor de măsuri de organizare a procedurii sau de cercetare judecătorească formulate de o parte la un litigiu, trebuie amintit că numai Tribunalul este competent să se pronunțe asupra eventualei necesități de a completa informațiile de care dispune în legătură cu cauzele cu care este sesizat (a se vedea în special Hotărârea din 10 iulie 2001, Ismeri Europa/Curtea de Conturi, C-315/99 P, Rec., p. I-5281, punctul 19, Hotărârea din 7 octombrie 2004, Mag Instrument/OAPI, C-136/02 P, Rec., p. I-9165, punctul 76, precum și Hotărârea din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, Rec., p. I-5425, punctul 67).

78 Astfel, Curtea a hotărât că, și în cazul în care o cerere de audiere a unor martori, formulată în cererea introductivă, menționează cu precizie faptele în legătură cu care ar trebui să fie audiat martorul sau martorii și motivele de natură să justifice audierea acestora, este de competența Tribunalului să aprecieze pertinența cererii în raport cu obiectul litigiului și cu necesitatea de a proceda la audierea martorilor citați (Hotărârea din 17 decembrie 1998, Baustahlgewebe/Comisia, C-185/95 P, Rec., p. I-8417, punctul 70, și Hotărârea Dansk Rørindustri și alții/Comisia, citată anterior, punctul 68, precum și Ordonanța din 15 septembrie 2005, Marlines/Comisia, C-112/04 P, nepublicată în Recueil, punctul 38).

79 În consecință, în speță, Tribunalul a considerat în mod temeinic, la punctul 81 din hotărârea atacată, că elementele cuprinse în dosar și explicațiile oferite în cursul procedurii orale erau suficiente pentru a-i permite să se pronunțe asupra litigiului cu care fusese sesizat, fără a fi necesară adoptarea unor măsuri ulterioare de organizare a procedurii.

80 Având în vedere că al doilea aspect al celui de al patrulea motiv este vădit neîntemeiat, trebuie să se respingă motivul în totalitate.

81 Din considerațiile de mai sus rezultă că trebuie să se respingă recursul, întrucât niciunul dintre motivele invocate nu a putut fi admis.

Cu privire la cheltuielile de judecată

82 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia, Lenzing Fibers și Land Burgenland au solicitat obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată, iar aceasta din urmă a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

83 Conform articolului 69 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul de procedură, de asemenea aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 menționat, statele membre care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Conform acestei dispoziții, Republica Austria trebuie, prin urmare, să suporte propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Obligă Sniace SA la plata cheltuielilor de judecată.

3) Republica Austria suportă propriile cheltuieli de judecată.

Semnături